See oli liig julgelt ja hooplejalt üteldud. Willemi süda läks korraga täis, ta kargas püsti ja kaupmeest rinnust wapustades, karjus ta: „Ütled sa seda weel üks kord?"

Waene kaupmees läks hirmu pärast koguni walgeks, sest Willemi käsi haaras juba kõri ligidalt kinni. Willem wapustas edasi. „Ütled sa seda weel üks kord?" korras Willem oma küsimust. Waene kaupmees nägi, et asjalugu õige halwaks minema kippus, sai suure waewaga wiimaks wälja: „Noh, siis palun ma tuhat korda andeks. Peale selle laskis kaupmees lepituseks oma kulu peal juua, nii et wiimati wana lõbus olek, mis selle ettetuleku läbi ähwardas katkeda, warsti jälle jalale seatud sai. Isegi Willem oleks õige heasse tujusse sattunud kui tal mitte weidi iseäralik ette ei tulnud, mikspärast Liisa wõera wastu sõbralikum olnud oli, kui kellegi teise wastu. Ta hakas asja üle järele mõtlema ja arwas wiimati selle otsa peale tulnud olewat.

„See on kõik kaupmehe ilusate riiete süid!" Häkitselt tuli tal hea mõte. Kui kaupmees äraseitma hakas, astus Willem wäljas tema juure ja ütles:

„Mul oleks weikene palwe teie wastu; kas teie ei wõiks mitte nii lahked olla ja mulle oma riided, saapad ja toreda kaapkübara ära müia!" — Kaupmees nägi, et siin head „sehwti" teha on, oli ühes nõuus, ja warsti oliwad soowitud asjad Willemi käes, kes nende eest hea raha maksis.

Postipoiss andis hobustele piitsa, wanger wuras edasi ja temaga ühes kaasreisijana kaupmees; ühes sellega hakkas ka Willem oma plaani kordamineku üle ennast rõõmustades, kodu poole uhke ülikonnaga sammuma.

See oli laupäewa õhtul olnud. Rõõmsa meelega heitis ta magama. Kaua aega ei tahtnud talle kõiksuguste lõbu-

jate kujutuste tõttu mitte sõba silma peale tulla. Wiimaks uinus ta magama. Ta nägi und, kuidas ta omas toredas ülikonnas terwes linnas kõige suuremat imestust äratas, mille üle ta ise mitte wähe uhke ei olnud. Terwe linna ilusamad tüdrukud läksiwad tema pärast oma wahel tülli. Tema sai wiimati tülitsejatest neiudest ümber piiratud; iga üks tahtis teda näha, tema külge puudutatagi ja imestada. Korraga heljus Liisa inglina tema juure ja tõstis teda käratsewast hulgast ülesse. Seal ärkas Willem ülesse, ta oli woodist maha kukkunud.

Oli juba hiline pühapäewa hommik. Kell oli 11 äralõõnud. Willem hakkas ennast säädma ja ehtima, et selleks ajaks, kui inimesed harilikult kirikust tulles ennast Liisa trahteris kogusiwad, ka sinna minna ja ennast inimestest imestada lasta. Silitati ja määriti junksid, pesti silmnägu magusast haiswa seebiga puhtaks, tilgutati heasti lõhnawat eli riiete pääle ja säädeti lõpeks tore rummuga kübar otsekohe kuklasse. Nõnda wäljaehitatud hakas ta wiimati Liisa trahteri poole puuma. Wärisewa kätega hakas ta ukse lingist kinni. Oodetud õnnis silmapilk oli tulnud. Üks läks lahti, kõikide silmad pöörsiwad tema poole ja wenisiwad suureks, siis aga järgnes lõpmata — naer.

Siin pidi ka kõige tõsisemgi naerma hakkama. Kaupmehe weikene ülikond oli tugewa Willemi kohta hirmus weikene. Kuue käised ulatasid waewalt wähe alla poole küünarnukkisid, peale selle oli ta katkirebimiseks kitsas. Sameti püksid oliwad weesaabaste sisse pantud, weikene rumm kübar tantsis hädaohtlikut tantsu Willemi suure pea peal.

Willem läks ehmatuse ja wiha pärast walgeks. Ta wärises kõigest ihust. Korraga wiskas ta rummkübara peast,